

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Radima Kadlčáka a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobkyně: **D. P.**, narozená X
bytem X
zastoupená advokátkou Mgr. Rebekou Mořovskou Židuliakovou
sídlem Krátký lán 138/8, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 01 Ústí nad Labem

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 10. 2023, č. j. KUUK/141705/2023/DS/Zvo,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 2. 10. 2023, č. j. KUUK/141705/2023/DS/Zvo, a rozhodnutí Města Roudnice nad Labem – Městské policie ze dne 25. 9. 2023, č. j. MURCE/40452/2023 MP I-58 2023, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 9 800 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 10. 2023, č. j. KUUK/141705/2023/DS/Zvo, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

potvrzeno rozhodnutí Města Roudnice nad Labem – Městské policie (dále jen „povinný subjekt“) ze dne 25. 9. 2023, č. j. MURCE/40452/2023 MP I-58 2023, jímž povinný subjekt podle § 15 odst. 1 a § 11b zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“), odmítl žádost žalobkyně o poskytnutí informace doručenou dne 2. 9. 2023.

Žaloba

2. Žalobkyně shledala vadným, že povinný subjekt nijak neprokázal, že by požadovanou informací nedisponoval. Žalobkyně požadovala kopii oznámení o určitém konkrétním přestupku, který zjistil povinný subjekt a který povinný subjekt oznámil městskému úřadu. Je tedy dle žalobkyně zjevné, že povinný subjekt příslušnou informací minimálně v minulosti disponoval, a jeví se jako vysoce pravděpodobné, že jí musí disponovat nadále. Zdůraznila, že nepožadovala informaci, u které by bylo *apriori* zřejmé, že touto povinný subjekt nemůže disponovat. Zcela nepřipadný byl dle žalobkyně odkaz žalovaného na § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), jehož prostřednictvím se dožaduje, aby žalobkyně označila důkazy na podporu svých tvrzení. Uvedla, že takový názor žalovaného zcela odporuje rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 7. 4. 2015, č. j. 6 As 136/2014-41, dle kterého je to naopak povinný subjekt, který je povinen prokázat, že požadovanou informací nedisponuje. Mohl tak učinit například výtiskem databáze přestupků zjištěných toho dne, ze které by bylo zřejmé, že přestupek, jehož oznámení se žalobkyně dožaduje, se mezi nimi nenachází. Tvrzení povinného subjektu však zůstalo v rovině ničím nepodloženého a nijak neprokázaného tvrzení.
3. Žalobkyně nemohla odhlédnout od poněkud nejednoznačného tvrzení povinného subjektu, který na jedné straně uvádí, že informaci nemá, zároveň však předkládá úvahu o tom, že pokud se přestupek nestal, pak nespadá do jeho věcné působnosti, a své stanovisko uzavírá tím, že možná jen nemá dostatečně správné informace, aby informace dohledal, a tedy by musel provádět nikoliv jednoduché úkony. Takové vyjádření není jednoznačné, neboť z něj není zřejmé, zda povinný subjekt informací nedisponuje, nebo zda by musel provádět nikoliv jednoduché úkony k tomu, aby ji dohledal. Bylo-li poskytnutí informace časově náročnější, povinnému subjektu nic nebránilo vyčíslit žalobkyni poplatek za vyhledání informace, byl-li by tento přiměřený, žalobkyně by jej uhradila. Z rozhodnutí povinného subjektu se jeví, že povinný subjekt požadovanou informací disponovat může.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný konstatoval, že musel odvolání zamítnout, neboť povinný subjekt v rozhodnutí konstatoval, že neeviduje žádný přestupek, který ani nebyl oznámen, týkající se vozidla reg. zn. X a že žalobkyně neuvedla, že povinný subjekt takové oznámení přestupku řešil. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Repliky žalobkyně k vyjádření žalovaného

5. V podané replice žalobkyně nesouhlasila s tím, že za situace, kdy povinný subjekt tvrdí, že požadovaná informace neexistuje, nezbyvá nadřízenému orgánu než toto prosté, ničím nepodložené tvrzení převzít. Nadřízený správní orgán povinného subjektu totiž má přezkoumat rozhodnutí v tom smyslu, zda jsou závěry povinného subjektu přezkoumatelné a zda jsou alespoň elementárně podloženy. Pokud tomu tak není, může povinný subjekt

vyzvat k doplnění spisu o příslušné podklady, které budou svědčit jeho tvrzení o neexistenci informace. Uvedla, že pokud povinný subjekt zadal datum spáchání přestupku a registrační značku vozidla do svého vyhledávače, přičemž tento mu oznámil, že nenalezl žádný odpovídající výsledek, stačilo kopii této obrazovky vytisknout a založit jako podklad do správního spisu. To povinný subjekt neučinil, a jeho závěr o neexistenci informace tak nelze přezkoumat, nemá oporu ve spise, jde o prosté a dle poznatků žalobkyně nepravdivé tvrzení.

Posouzení věci soudem

6. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobkyně s tímto postupem výslovně souhlasila a žalovaný nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
7. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobkyně uplatnila v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobkyně je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
8. Soud po přezkoumání skutkového a právního stavu věci a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
9. Podle § 11b InfZ může povinný subjekt odmítnout žádost o poskytnutí informace, jestliže požadovanou informaci nemá a jestliže mu povinnost ji mít nevyplývá ze zákona; to neplatí, pokud povinný subjekt může požadovanou informaci získat na základě jednoduchých úkonů z jiných informací, které povinný subjekt má, případně poskytnout postupem podle § 4a odst. 1 věty třetí.
10. Obecně tedy platí, že podle § 11b InfZ lze žádost o informace odmítnout, jestliže povinný subjekt požadovanou informaci nemá a jestliže mu povinnost ji mít nevyplývá ze zákona. Toto ustanovení bylo s účinností od 1. 1. 2023 do InfZ vloženo zákonem č. 241/2022 Sb. I předtím ovšem judikatura dovozovala možnost povinného subjektu žádost o informace odmítnout za prakticky totožných podmínek (viz např. rozsudek NSS ze dne 7. 4. 2015, č. j. 6 As 136/2014-41, č. 3223/2015 Sb. NSS). Ostatně i důvodová zpráva k návrhu zákona č. 241/2022 Sb. (dostupná na www.psp.cz) uvádí, že § 11b toliko výslovně zakotvuje možnost odmítnout požadovanou informaci, kterou již dovodila judikatura NSS, a to v souladu s podmínkami, které judikatura vymezila. Soud tedy konstatuje, že při výkladu § 11b InfZ lze vycházet z dosavadní judikatury NSS.
11. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobkyně dodala do datové schránky povinného subjektu dne 2. 9. 2023 žádost o poskytnutí informace, kterou se dožadovala „*zaslání oznámení o přestupku, které bylo zasláno Městskému úřadu Roudnice nad Labem, a kterým byl oznámen přestupek, ke kterému mělo dojít dne 18. 10. 2021 v 10:36 hodin v obci Roudnice nad*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Labem, v ulici Hakenova (u domu čp. 1693 ulice Náměstí 28. října) s vozidlem značky X. Přestupek měl spočívat v tom, že provozovatel vozidla nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Uvedené vozidlo zastavilo a stálo v působnosti dopravní značky B 28 (Zákaz zastavení) a v protisměru. Tím měl provozovatel vozidla porušit ust. § 10 odst. 3) zákona č. 361/2000 Sb. Řidič výše uvedeného vozidla měl porušit ust. § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb. tím, že nerespektoval dopravní značku a dopustil se tak přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb. Sb.“

12. Povinný subjekt žádost o informace odmítl rozhodnutím ze dne 25. 9. 2023, č. j. MURCE/40452/2023 MP I-58 2023, s odůvodněním, že uvedený přestupek neeviduje.
13. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti. Podle § 68 odst. 3 věty první správního řádu platí, že se v odůvodnění rozhodnutí uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
14. Dle konstantní judikatury NSS přitom platí, že „z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů.“ (srov. např. rozsudky NSS ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Současně soud zdůrazňuje, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. např. rozsudky NSS ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64).
15. NSS se v rozsudku ze dne 7. 4. 2015, č. j. 6 As 136/2014-41, vyjádřil přímo k náležitostem odůvodnění rozhodnutí v případě, že se odmítá poskytnutí informace z důvodu, že jí povinný subjekt fakticky nedisponuje: „Krajský soud svoje rozhodnutí o nepřezkoumatelnosti odůvodnil tím, že se závěry předsedy stěžovatele „neopírají žádné skutkové důvody“ a že je jeho argumentace „skutkově nepodložená“. Stěžovatel v této souvislosti ve své kasační stížnosti namítá, že žádné skutkové důvody uvést nemohl, protože předmětné informace neexistují a takovou negativní skutečnost není v jeho silách prokázat. Krajský soud tak podle názoru stěžovatele vlastně požaduje „prokázání nemožného“. Nejvyšší správní soud se s touto námitkou stěžovatele neztotožňuje. I když po stěžovateli samozřejmě nelze požadovat poskytnutí neexistujících informací, lze po něm oprávněně požadovat zdůvodnění toho, jaké faktické skutečnosti jej vedly k závěru o tom, že požadované informace nemá. Z rozhodnutí předsedy stěžovatele (a ostatně ani z prvostupňového rozhodnutí) však žádným způsobem nevyplývá, jakým způsobem, a zda vůbec

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

se snažil zjistit, zda informacemi disponuje. Tedy zda za účelem tohoto zjištění vyvinul nějakou aktivitu, například se dotázal příslušných úředních osob.“

16. Podle rozsudku NSS ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 As 141/2011-67, pak *„dalším důležitým předpokladem je to, že povinný subjekt nemá povinnost předmětnými informacemi disponovat. I v případě, že by poskytnutí požadovaných informací pro správní orgán objektivně představovalo nutnost vytvořit novou informaci, tedy může nastat situace, v níž správní orgán nebude oprávněn poskytnutí takových informací odepřít.“*
17. Pokud by tedy po vyhodnocení výše nastíněných pramenů měl povinný subjekt za to, že daná informace neexistuje, musí dále uvést, na základě jakých podkladů (popř. právních norem) a úvah dospěl k závěru, že nemá povinnost takovou informaci mít.
18. Naopak, *„pokud zjistí, že požadované informace má (i když je ze zákona shromažďovat nemusí), je povinen je žadateli poskytnout, nejedná-li se o výluhy podle § 7 až § 11 zákona o svobodném přístupu k informacím.“* (srov. citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 136/2014-41).
19. Odůvodnění rozhodnutí správních orgánů tudíž shora uvedeným požadavkům nedostála.
20. Povinný subjekt v rozhodnutí ze dne 25. 9. 2023 pouze uvádí, že žalobkyní požadovanou informaci neeviduje. Takové odůvodnění je však nedostatečné. V rozhodnutí povinného subjektu totiž zcela chybí zdůvodnění toho, jaké faktické skutečnosti (zjištění) jej vedly k závěru o tom, že požadovanou informaci nemá. Z rozhodnutí povinného subjektu ani žádným způsobem nevyplývá, jakým způsobem, a zda vůbec se snažil zjistit, zda požadovanou informací disponuje. Není tak z rozhodnutí povinného subjektu možné zjistit, jaké evidence vůbec prověřil. Soud tak souhlasí se žalobkyní, že rozhodnutí povinného subjektu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
21. Tuto nepřezkoumatelnost nezhojil ani žalovaný v napadeném rozhodnutí. Ten totiž v odůvodnění jeho rozhodnutí toliko konstatoval, že povinný subjekt učinil závěr, že požadované oznámení nemá, a pokud žalobkyně tvrdí, že povinný subjekt požadované oznámení vyhotovil, a žalobkyně na podporu svého tvrzení v odůvodnění odvolání neoznačila žádný důkaz, nemohl rozhodnout jinak, než odvolání žalobkyně zamítnout a napadené rozhodnutí potvrdit. Z rekapitulované části odůvodnění napadeného rozhodnutí je tak dle soudu zjevné, že ani žalovaný nereflektoval požadavky judikatury NSS ohledně nároků na odůvodnění rozhodnutí v případě, že povinný subjekt tvrdí, že požadovanou informací nedisponuje. I v rozhodnutí žalovaného není obsaženo žádné odůvodnění, v němž by bylo obsaženo, na základě jakých podkladů žalovaný dospěl k závěru, že povinný subjekt takovou informaci nemá a ani nemá povinnost požadovanou informaci mít.
22. Žalovaný tak fakticky rezignoval na svou povinnost přezkoumat důvody uváděné povinným subjektem o tom, že požadovanou informaci nemá, neboť se spolehl pouze na ničím nepodložené tvrzení povinného subjektu, že požadované oznámení o přestupku neeviduje. Žalovaný tvrzení povinného subjektu neověřil a nepožadoval po něm doložení skutečností, které by svědčily o tom, že povinný subjekt skutečně oznámení o přestupku, který žalobkyně specifikovala, neeviduje.
23. Soud souhlasí se žalobkyní v tom, že pokud povinný subjekt zadal datum spáchání přestupku a konkrétní registrační značku vozidla do vyhledávače evidence oznámení o přestupku, přičemž v této evidenci nebyl nalezen žádný odpovídající výsledek, postačilo

kopii této obrazovky vytisknout a založit jako podklad do správního spisu. Ani to však povinný subjekt neučinil a ani žalovaný to po něm nepožadoval.

24. Důvody, proč povinný subjekt nemá povinnost požadovanou informaci mít, tudíž v rozhodnutí správních orgánů fakticky zcela chybí, neboť povinný subjekt ani žalovaný neuvádějí, jakým způsobem, a zda vůbec se snažil zjistit, zda požadovanou informací disponuje. Teprve na základě takového odůvodnění by bylo možno přezkoumat to, zda povinný subjekt požadováním oznámením skutečně nedisponoval a ani neměl zákonnou povinnost jej mít. Jelikož napadené rozhodnutí ani rozhodnutí povinného subjektu uvedené skutečnosti neobsahují, jsou rozhodnutí správních orgánů nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů.
25. Se zřetelem k výše uvedenému soud přistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí pro vadu řízení podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Za situace, kdy nepřezkoumatelné je i rozhodnutí povinného subjektu, soud zrušil podle § 78 odst. 3 s. ř. s. rovněž toto rozhodnutí. Současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. soud vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku. S ohledem na nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného nepostupoval soud podle § 16 odst. 6 InfZ.
26. Vzhledem k tomu, že žalobkyně měla ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit žalobkyni do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě v celkové výši 9 800 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku 3 000 Kč, z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby právní zástupkyně žalobkyně po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění účinném do 31. 12. 2024 [převzetí a příprava zastoupení – písm. a); podání žaloby – písm. d)], z částky 600 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [dva režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu]. Soud nepřiznal žalobkyni odměnu za úkon spočívající v replice k vyjádření žalovaného, neboť toto

podání neobsahuje nad rámec žaloby žádnou novou argumentaci. Repliku k vyjádření žalovaného proto nelze považovat za účelně vynaložený náklad řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 11. února 2025

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.